

Rom etablerar synen – nummer ett

En privat uttydning

Jeff Pippenger

2024-06-28

Och i dessa tider skall många resa sig mot kungen i söder; även våldsmännen bland ditt folk skall upphöja sig för att låta synen bestå, men de skall falla. Daniel 11:14.

Ordet ”lära” i den kristna kontexten representerar Bibelns fastställda sanningar. Olika organisationer som bekänner sig vara kristna har olika uppsättningar av det som de definierar som bibliska läror, men det finns endast en Sanning. Skillnaden mellan ”absolut sanning” och ”pluralism” är ett ämne som ligger utanför vår behandling i detta sammanhang.

Pilatus sade då till honom: Så du är alltså en kung? Jesus svarade: Du säger att jag är en kung. För detta är jag född, och för denna sak har jag kommit in i världen, att jag skall vittna om sanningen. Var och en som är av sanningen hör min röst. Pilatus sade till honom: Vad är sanning? Och när han hade sagt detta, gick han åter ut till judarna och sade till dem: Jag finner ingen skuld hos honom. Johannes 18:37, 38.

Sanningen är Guds Ord; den är hans röst och den är Kristus själv.

”Vi bör själva veta vad som utgör kristendomen, vad som är sanning, vad den tro är som vi har tagit emot, vad Bibelns regler är — de regler som har givits oss från den högsta auktoriteten. Det finns många som tror utan någon grund på vilken de kan bygga sin tro, utan tillräckliga bevis beträffande sakens sanning. Om en tanke framställs som överensstämmer med deras egna förutfattade meningar, är de genast redo att ta emot den. De resonerar inte från orsak till verkan; deras tro har ingen verklig grund, och i prövningens stund kommer de att finna att de har byggt på sanden.

”Den som vilar nöjd i sin egen nuvarande ofullkomliga kunskap om Skrifterna och anser detta tillräckligt för sin frälsning, vilar i ett ödesdigert självbedrägeri. Det finns många som inte är grundligt utrustade med bibliska argument, så att de kan urskilja villfarelse och fördöma all den tradition och vidskepelse som har utgetts för att vara sanning. Satan har infört sina egna tankar i tillbedjan av Gud för att fördärva enkelheten i Kristi evangelium. Ett stort antal som gör anspråk på att tro den närvarande sanningen vet inte vad som utgör den tro som en gång för alla överlämnades åt de heliga — Kristus i er, härlighetens hopp. De menar att de försvarar de gamla rāmärkena, men de är ljumma och likgiltiga. De vet inte vad det innebär att inväva i sin erfarenhet och äga kärlekens och trons verkliga kraft. De är inte nära bibelstuderande, utan lata och ouppmärksamma. När meningsskiljaktigheter uppstår angående Skriftens avsnitt, faller dessa, som inte har studerat målmedvetet och inte är avgjorda i fråga om vad de tror, bort från sanningen. Vi bör inskräpa hos alla nödvändigheten av att flitigt rannsaka den gudomliga sanningen, så att de må veta att de vet vad som är sanning. Somliga gör anspråk på stor kunskap och känner sig tillfreds med sitt tillstånd, när de inte har större nit för verket, inte större innerlig kärlek till Gud och till de själar för vilka Kristus dog, än om de aldrig hade känt

Gud. De läser inte Bibeln [för att] tillägna sig dess mærg och fetma i sina egna själar. De känner inte att det är Guds röst som talar till dem. Men om vi vill förstå frälsningens väg, om vi vill se strålarna från rättfärdighetens Sol, måste vi studera Skrifterna med ett bestämt syfte, ty Bibelns löften och profetior låter klara härlighetens strålar falla över den gudomliga återlösningssplanen, vilkens stora sanningar inte klart förstås.” The 1888 Materials, 403.

Det är vår plikt att veta vilka dessa läror är och hur vi skall framlägga, befästa och försvara dessa sanningar.

”Det förefaller oss nu inte möjligt att någon skulle behöva stå ensam; men om Gud någonsin har talat genom mig, skall den tid komma då vi skall föras inför råd och inför tusenden för hans namns skull, och var och en skall behöva ange skälet för sin tro. Då skall den strängaste granskning drabba varje ståndpunkt som har intagits för sanningen. Vi behöver därför studera Guds ord, så att vi må veta varför vi tror de läror som vi förfäktar. Vi måste kritiskt rannsaka Jehovas levande utsagor.” Review and Herald, 18 december 1888.

För att föras fram inför ”tusenden” är det uppenbart att somliga av sanningens försvarare i de sista dagarna kommer att tvingas försvara sanningen genom ett medium såsom television eller webbsändningar. Hur skulle annars tusenden kunna se det vittnesbörd som avges av de etthundrafyrtiofyra tusen? De läror vi förkunnar utgör grunden för vår tro.

”Församlingens medlemmar kommer var och en att prövas och befinnas äkta. De kommer att försättas i omständigheter där de kommer att tvingas bära vittnesbörd för sanningen. Många kommer att kallas att tala inför råd och inför domstolar, kanske var för sig och ensamma. Den erfarenhet som skulle ha hjälpt dem i denna nödsituation har de försummat att vinna, och deras själar tyngs av samvetsqual över bortslösade tillfällen och försummade företräden.” Testimonies, band 5, 463.

Guds ord sviker aldrig, och därför måste vi, om vi skall räknas till de etthundrafyrtiofyra tusen, veta vad vi tror på grundval av det som står skrivet i Guds ord. Innan prövningens tid kommer, då Guds folk tvingas att förklara de läror de tror, tillåter Gud att villfarelser förs in för att tvinga Guds folk att noggrant rannsaka hans ord.

Det faktum att det inte råder någon strid eller oro bland Guds folk bör inte betraktas som ett avgörande bevis för att de håller fast vid den sunda läran. Det finns anledning att frukta att de inte tydligt skiljer mellan sanning och villfarelse. När inga nya frågor väcks genom rannsakan av Skrifterna, när ingen meningsskiljaktighet uppstår som förmår människor att själva forska i Bibeln för att förvissa sig om att de har sanningen, då kommer många nu, liksom i forna tider, att hålla fast vid traditionen och tillbe det de inte vet vad det är.

”Det har visats mig att många som bekänner sig ha kunskap om den närvarande sanningen inte vet vad de tror. De förstår inte bevisen för sin tro. De har ingen rätt uppskattning av verket för den nuvarande tiden. När prövningens tid kommer, finns det män som nu predikar för andra, vilka, när de granskar de ståndpunkter de intar, kommer att finna att det finns många ting för vilka de inte kan ge någon tillfredsställande förklaring. Förrän de sålunda prövades, kände de inte sin stora okunnighet. Och det finns många i församlingen som tar för givet att de förstår

vad de tror; men förrän strid uppstår, känner de inte sin egen svaghet. När de skiljs från dem som har samma tro och tvingas stå enskilt och ensamma för att förklara sin tro, kommer de att bli förvånade över att se hur förvirrade deras föreställningar är om det som de hade antagit som sanning. Det är visst att det har funnits bland oss ett avfall från den levande Guden och ett vändande till människor, så att mänsklig vishet har satts i den gudomligas ställe.

”Gud kommer att väcka sitt folk; om andra medel misslyckas, kommer villolärer att smyga sig in ibland dem, vilka kommer att sålla dem och skilja agnarna från vetet. Herren kallar alla som tror på hans ord att vakna upp ur sömnen. Dyrbart ljus har kommit, anpassat för denna tid. Det är Bibelns sanning, som visar de faror som står alldeles inför oss. Detta ljus bör leda oss till ett flitigt studium av Skrifterna och en ytterst noggrann prövning av de ståndpunkter som vi intar. Gud vill att sanningens alla aspekter och ståndpunkter grundligt och uthålligt rannsakas, med bön och fasta. De troende skall inte vila i antaganden och oklart definierade föreställningar om vad som utgör sanning. Deras tro måste vara fast grundad på Guds ord, så att de, när prövningens tid kommer och de förs inför råd för att avlägga svar för sin tro, skall kunna ge skäl för det hopp som är i dem, med saktmod och fruktan.

”Väck uppseende, väck uppseende, väck uppseende. De ämnen som vi framlägger för världen måste för oss vara en levande verklighet. Det är viktigt att vi, när vi försvarar de läror som vi betraktar som grundläggande trosartiklar, aldrig tillåter oss att använda argument som inte är helt hållbara. Dessa kan tjäna till att tysta en motståndare, men de hedrar inte sanningen. Vi bör framlägga hållbara argument, som inte bara kommer att tysta våra motståndare, utan som skall bestå den närmaste och mest ingående granskning. Hos dem som har utbildat sig till debattörer finns en stor fara att de inte behandlar Guds ord rättvist. När vi möter en motståndare bör det vara vår uppriktiga strävan att framlägga ämnen på ett sådant sätt att överbevisning väcks i hans sinne, i stället för att endast söka inge den troende tillförsikt.”

”Hur långt människans intellektuella utveckling än må ha nått, må hon inte för ett ögonblick tänka att det inte finns något behov av en grundlig och fortgående rannsakan av Skrifterna för att erhålla större ljus. Som folk är vi kallade att var och en för sig vara studerande av profetian. Vi måste vaka med allvar, så att vi kan urskilja varje ljusstråle som Gud kommer att framställa för oss. Vi skall uppfatta sanningens första glimtar; och genom bönfylld studie kan klarare ljus vinnas, vilket kan framläggas för andra.” Testimonies, band 5, s. 708.

De ”profetians studerande” som slutligen utgör de etthundrafyrtiofyra tusen kommer att ”individuellt provas och befinnas vara äkta” innan de ställs inför de jordiska makter som framkallar den snart annalkande söndagslagskrisen och förföljelsen. De trogna kommer först att ”väckas” av Gud. De sovande jungfrurna kommer att ”väckas” ur den slummer som de har fallit in i under dröjsmålstiden. Om de inte vill vakna genom det budskap som Gud har framlagt genom de artiklar som har sänts ut sedan juli 2023, då kommer Gud att tillåta att ”irrlärer” ”tränger in bland dem”, vilket kommer att fullborda åtskillnaden mellan vetet och ogräset genom en sållningsprocess. Vi befinner oss nu i denna sållningsprocess.

Det finns tre alternativ tillgängliga för dem som har följt kontroversen kring den korrekta identifieringen av det moderna Rom. Ett alternativ är att Förenta staterna är det moderna Rom, ett

annat är att påvemakten är det moderna Rom, och det tredje alternativet är att båda de föregående ståndpunkterna är felaktiga och att någon annan makt representeras av Daniels folks rövare, som upphöjer sig själva, faller och stadfäster synen i vers fjorton i Daniel kapitel elva.

Jag hävdar att oenigheten om huruvida det moderna Rom är den påvliga makten eller Förenta staterna har tillåtits att införas i denna rörelse i syfte att tvinga Hans folk att studera Hans profetiska Ord. Gud har åstadkommit denna kontrovers som en uppenbarelse av Sin barmhärtighet. Jag hävdar att oenigheten i högre grad handlar om att bereda Hans folk för den kommande krisen än om att enbart fastställa vem som har rätt och vem som har fel beträffande det moderna Rom. Oenigheten har tillåtits och utformats av Gud för att visa, för var och en som vill se, att deras egen personliga förståelse av Hans profetiska Ord är ofullständig eller felaktig. Kontroversen är därför ett bevis på Guds barmhärtighet.

Striden gäller inte bara identifieringen av vem som är den makt som representeras av ditt folks rövare, utan också huruvida den metodik med rad på rad som båda sidor i striden bekänner sig upprätthålla tillämpas på rätt sätt. De profetiska regler som hör samman med metodiken rad på rad innefattar särskilda profetiska principer som kommer att utgöra en del av sällningsprocessen mellan vetet och ogräset. Tre delar av metodiken rad på rad, vilka jag hävdar missförstås i denna nuvarande strid, är Kristus som Sanningen, och Kristus som Alfa och Omega, samt en trefaldig tillämpning av profetian.

Ytterst sett kommer de som håller fast vid en felaktig förståelse av vers fjorton i Daniel elva att visa sig grunda sin läromässiga ståndpunkt på en privat tolkning.

Och vi har det profetiska ordet desto fastare, och ni gör väl i att ge akt på det såsom på ett ljus som lyser på en mörk plats, till dess att dagen gryr och morgonstjärnan går upp i era hjärtan. Framför allt skall ni veta detta, att ingen profetia i Skriften är föremål för egen uttydning. Ty ingen profetia har någonsin framkommit genom människors vilja, utan heliga Guds män har talat drivna av den helige Ande. 2 Petrus 1:19–21.

I kontroversen kring vers fjorton finns i The Great Controversy ett exempel på vad jag förstår vara en ”enskild uttolkning”.

”När sabbaten har blivit den särskilda stridsfrågan i hela kristenheten, och religiösa och världsliga myndigheter har förenat sig för att framtvunga söndagens helighållande, kommer den ihärdiga vägran hos en liten minoritet att ge vika för folkets krav att göra dem till föremål för allmän fördömelse. Det kommer att hävdas att de få som står i opposition mot en kyrkans institution och en statens lag inte bör tolereras; att det är bättre att de får lida än att hela nationer kastas in i förvirring och laglöshet. Samma argument framfördes för många århundraden sedan mot Kristus av ’folkets rådsherrar’. ’Det är för oss bättre’, sade den listige Kaifas, ’att en man dör för folket, än att hela nationen förgås.’ Joh. 11:50. Detta argument kommer att framstå som avgörande; och ett påbud kommer slutligen att utfärdas mot dem som helighåller det fjärde budets sabbat, där de utpekats såsom förtjänta av det strängaste straff och folket ges frihet att, efter en viss tid, döda dem. Romanismen i den gamla världen och den avfälliga protestantismen i den nya kommer att följa en liknande kurs gentemot dem som

hedrar alla de gudomliga buden.” The Great Controversy, 615.

”Kristenheten” representerar den världsomspännande gemenskapen av kristna eller den samlade kroppen av länder och kulturer med kristen majoritetsbefolkning. Termen används ofta för att beteckna de delar av världen där kristendomen är den dominerande religionen och i betydande grad har påverkat kulturen, lagarna och de sociala normerna. Kristenheten omfattar kristendomens globala utbredning i fråga om dess anhängare, kulturella inflytande och historiska betydelse. Utan att avlägsna den upprepning som förekommer på Ellen White CD-ROM används ordet kristenheten etthundrasjuttiosex gånger. Geografiskt anger syster White att kristenheten i allmänhet representerar Europa och Amerika. I syster Whites sammanhang identifieras Europa som den gamla världen och Amerika som den nya världen.

”Men vilddjuret med lammhorn sågs ”stiga upp ur jorden”. I stället för att omstörta andra makter för att upprätta sig självt måste den nation som sålunda framställs uppstå på tidigare obebott territorium och växa fram gradvis och fredligt. Det kan alltså inte ha uppstått bland den gamla världens tätt befolkade och kämpande nationaliteter — detta upprörda hav av ”folk och skaror och nationer och tungomål”. Det måste sökas på den västra kontinenten.

”Vilken nation i den nya världen var år 1798 i färd med att träda fram till makt, gav löfte om styrka och storhet och drog världens uppmärksamhet till sig? Tillämpningen av symbolen medger ingen tvekan. En nation, och endast en, uppfyller denna profetias kännetecken; den pekar omisskännligt på Amerikas förenta stater.” The Great Controversy, 441.

Den sista meningen i det stycke vi behandlar har använts för att antyda att ”romanismen i den gamla världen och den avfälliga protestantismen i den nya” identifierar ”romanismen i den gamla världen” som påvedömet under den mörka medeltiden, och Förenta staterna (den avfälliga protestantismen) som det moderna Rom, representerat genom uttrycket ”den avfälliga protestantismen i den nya”. ”Det gamla” definieras som förgången historia, och ”det nya” definieras som modern eller nutida historia. Denna tillämpning förvränger syster Whites etablerade förståelse av såväl kristenheten som den gamla och den nya världen.

De som tillämpar utsagan på förfluten och framtida historia tillskriver uttrycket ”en privat tolkning” en innebörd som står i direkt motsättning till Sister Whites avsedda mening. Påståendet är att den ”gamla världen” representerar förgången historia och den ”nya” representerar modern eller samtida historia (Ny).

Avsnittet säger: ”skall förfölja.” Romanismen och den avfälliga protestantismen ”skall följa en liknande kurs gentemot dem som hedrar alla de gudomliga föreskrifterna.” Den gamla världen i avsnittet är Europa och den nya världen är Amerika. Syster White lär att hela världen skall konfronteras med söndagslagens prövning, och att romanismen skall gå i spetsen för förföljelserna i Europa och den avfälliga protestantismen skall gå i spetsen för förföljelserna i Amerika. Amerika och Europa är det som definieras som ”kristenheten”. Både romanismen och den avfälliga protestantismen ”skall följa en liknande kurs gentemot dem som hedrar alla de gudomliga föreskrifterna.”

”Skall förfölja” anger en framtida handling hos båda makterna, och det är grammatiskt omöjligt att hävda att den gamla världens romanism är medeltidens påvliga makt. Den förföljelse som utövas av båda makterna står i futurum. Betydelsen av uttrycket är ”skall förfölja”, och det innebär att följa eller jaga efter något i avsikt att uppnå eller vinna det. Det antyder en framtida handling där en individ eller grupp är fast besluten att aktivt söka ett mål eller syfte.

Uttrycket kan tillämpas i olika sammanhang: ”Hon kommer att satsa på en karriär inom medicin”, vilket betyder att hon planerar att arbeta mot att bli verksam inom det medicinska området. ”Han kommer att avlägga en examen i ingenjörsvetenskap”, vilket anger att han avser att studera ingenjörsvetenskap vid en högre utbildningsinstitution. ”Teamet kommer att driva projektet till dess slutförande”, vilket antyder att teamet kommer att fortsätta arbeta med projektet tills det är färdigt. ”De kommer att vidta rättsliga åtgärder mot företaget”, vilket betyder att de avser att ta juridiska steg för att bemöta en kränkning eller söka rättvisa. Sammantaget innebär ”kommer att eftersträva” beslutsamhet, hängivenhet och en tydlig avsikt att uppnå ett bestämt mål eller resultat i framtiden.

Den privata tolkning som används för att undervisa att den gamla världens romanism hör till den förgångna historien, används därefter som en grundval för att upprätthålla en felaktig tillämpning av en trefaldig tillämpning av profetian. Den hävdar att den trefaldiga tillämpningen av Rom representerar det hedniska Rom, följt av det påvliga Rom och därefter Förenta staterna som det tredje av de tre Rom. En mycket liknande felaktig tillämpning användes kort efter den 11 september 2001, när en grupp skilde sig från rörelsen på grund av Joels bok.

Striden började då vid ett lägermöte i Kanada, där den trefaldiga tillämpningen av de tre veropen införlivades i Joels bok för att lära att islam i det tredje veropet var den nation som kom emot landet i vers sex i kapitel ett. Den nationen är det påvliga Rom, men en privat uttolkning infördes som gjorde gällande att nationen var islam. Den trefaldiga tillämpningen av de tre veropen hade fastställt islam som makten bakom den 11 september 2001, och den nya privata uttolkningen hävdade att den påvliga makten i Joel kapitel ett i själva verket var islam. En privat uttolkning som förkastade den korrekta identifieringen av den påvliga makten i Joels bok förstärktes genom en felaktig tillämpning av de tre veropen. Nu införs ännu en privat uttolkning som åsidosätter den påvliga makten till förmån för Förenta staterna.

Det som har varit är det som skall bli, och det som har skett är det som skall ske; det finns inget nytt under solen. Finns det något om vilket man kan säga: Se, detta är nytt? Det har redan funnits i forna tider, före oss. Predikaren 1:9, 10.

De sista dagarnas strider inbegriper en upprepning av gamla strider, och i Daniel kapitel elva återfinns den strid som består i att Uriah Smith lägger sin privata tolkning på symbolen om kungen i norr. Därigenom framställde han en förståelse av Daniel kapitel elva som endast frambringade mörker. I dessa sista dagar består de strider som upprepas särskilt i att identifiera frukten av att tillämpa privata tolkningar på etablerad sanning. Detta är vad Smith gjorde i sin bok, Daniel and the Revelation. Detta är vad som gjordes i striden kring Joels bok, och det är samma dynamik som tas i bruk när ett stycke ur The Great Controversy undviker den definition som inom världen och

inom Ellen Whites skrifter anger vad "kristenheten" representerar, tillsammans med förkastandet av de grundläggande grammatiska regler som fastslår att uttrycket "ska förfölja" betecknar en framtida händelse. Utifrån den utgångspunkten används därefter den felaktiga föreställningen att "Gamla världen" är den påvliga maktens historia från 538 till 1798 för att argumentera mot den etablerade förståelsen av definitionen av en trefaldig tillämpning av profetian.

"Allt det som Gud i den profetiska historien har angivit skulle uppfyllas i det förflutna har blivit uppfyllt, och allt det som ännu återstår skall i sin ordning bli uppfyllt. Daniel, Guds profet, står på sin plats. Johannes står på sin plats. I Uppenbarelseboken har Lejonet av Juda stam öppnat Daniels bok för profetians studerande, och så står Daniel på sin plats. Han bär fram sitt vittnesbörd, det som Herren uppenbarade för honom i syn om de stora och allvarliga händelser som vi måste känna till, där vi står alldeles på tröskeln till deras uppfyllelse."

"I historien och profetian framställer Guds ord den långvariga konflikten mellan sanning och villfarelse. Denna konflikt pågår ännu. Det som har varit skall upprepas. Gamla stridsfrågor skall åter väckas till liv, och nya teorier skall ständigt uppstå. Men Guds folk, som genom sin tro på profetian och dess uppfyllelse har haft del i förkunnelsen av den första, andra och tredje ängelns budskap, vet var de står. De har en erfarenhet som är dyrbarare än fint guld. De skall stå fasta som en klippa och hålla fast vid början av sin förtröstan orubbligt intill slutet." Selected Messages, bok 2, 109.

Det kan lätt påvisas att syster White identifierar Paulus' "begynnelsen av deras tillförsikt" som adventismens grundläggande sanningar. Milleriterna lärde att "ditt folks rövare" var den påvliga makten, och från 1989 och framåt har de etthundrafyrtiofyratusendes rörelse gång på gång identifierat symbolen med samma förståelse som milleriterna gjorde. Det finns nu en "ny teori" om vilka "ditt folks rövare" är, och den har återupplivat en gammal strid i den meningen att den använder en felaktig identifiering av en etablerad profetisk symbol för att bygga en profetisk modell som är uppförd på sand. Vare sig det var Smiths privata tolkning, eller den falska tillämpningen av nationen i Joel kapitel ett, eller identifieringen av Förenta staterna som det moderna Rom, angriper alla tre villfarelserna den korrekta förståelsen av det påvliga Rom i de sista dagarna, och därigenom angriper de den symbol som etablerar den profetiska synen som identifierar huruvida Guds folk går under eller lever.

I framtiden kommer romanismen i Europa och den avfälliga protestantismen i Amerika att "förfölja" sabbatsfirare, så som har skett genom hela den heliga historien.

"Gud skall väcka sitt folk; om andra medel sviker, skall villolärer komma in ibland dem, vilka skall sålla dem och skilja agnarna från vetet. Herren kallar alla som tror hans ord att vakna upp ur sömnen. Dyrbart ljus har kommit, lämpat för denna tid. Det är Bibelns sanning, som visar de faror som står alldeles inför oss. Detta ljus bör leda oss till ett flitigt studium av Skrifterna och en ytterst kritisk granskning av de ståndpunkter som vi intar. Gud vill att sanningens alla aspekter och ståndpunkter grundligt och uthålligt rannsakas, med bön och fasta. Troende skall inte vila i antaganden och oklart definierade föreställningar om vad som utgör sanningen." Gospel Workers, 299.

Vi kommer att fortsätta dessa tankar i nästa artikel.

